

Ivan Hoffman hledí na politickou elitu: Tak nekvalitní materiál tady ještě nebyl

- CZ24 News | 27. února 2023

ČESKO: Nepředvídatelná banda. O zásadních otázkách lidstva rozhodují dileťanti nebo asociální psychopati, druhořadí herci bez diplomatické průpravy a smyslu pro realitu, obává se publicista Ivan Hoffman, pamětník hned několika režimů a desítek vlád.

Za normálních okolností se normální lidé nebaví o politice. Především proto, že politika není zábavná, s politiky je nuda. Normální člověk politiku nemůže ovlivnit a ani o to neusiluje, neboť nemá pocit, že by mu politika k něčemu byla. Politik má za normálních okolností image narcise, co se rád předvádí, anebo příživníka, který parazituje na veřejných financích, jež se snaží odklonit do vlastní kapsy. Za normálních okolností má politik nulovou prestiž, je nutným zlem.

Dnešní enormní zájem o politiku je symptomem nenormální doby. Z přehlíženého politického tvora se nečekaně vyvinul nebezpečný element, který se člověku vloupal do života. Před politiky si nejsme jisti majetkem ani životem, počínají si jako utržení z řetězu, cení na sebe zuby a vypadá to, že se nás chystají přikládat pod kotel.

Eskalující napětí, militantní rétorika, přípravy na válku, neřešené problémy všeho druhu nás staví před otázky: Jak tohle dopadne? Co budeme dělat?! Jsou to otázky řečnické, ptáme se takto s vědomím, že na ně není jednoduchá odpověď, protože alarmující je již to, že se vůbec takto musíme ptát.

Z dlouhodobé zkušenosti s politikou a s politiky víme, že se téměř nikdy nestane, co se prognózuje a očekává. Politici neplní, co slíbili, ale ani se neodvážejí udělat, čím vyhrožovali. Černé scénáře budoucnosti můžeme vyloučit ve chvíli, když vyjdou na světlo. Užitek z prognóz a předpovědí spočívá především v tom, že o ně můžeme zúžit seznam reálných hrozeb a nadějí. Existuje mimochodem teologický bonmot, že Bůh se nejlépe baví, když člověk plánuje.

Tento optimistický přístup k budoucnosti, kdy stačí vykreslit nukleární konflikt, abychom ho klidně mohli vyloučit (protože čeho se bojíme, to se nikdy nestane), dnes ovšem komplikuje pohled na politickou elitu, která rozhoduje o bytí a nebytí lidstva. Tak nekvalitní materiál tady ještě nebyl. O zásadních otázkách lidstva rozhodují dileťanti nebo asociální psychopati, druhořadí herci bez diplomatické průpravy a smyslu pro realitu. Je to nepředvídatelná banda, u které navíc nevíme, jaké zítra dostane noty, ani od koho je zítra dostane.

V Evropě si otázku „Co budeme dělat?“ klademe za situace, kdy se nacházíme na špatném místě ve špatné chvíli. Evropa je za zenitem, s prognózou stát se skanzenem. Co ještě funguje, funguje ze setrvačnosti, přičemž není plán, jak se adaptovat na nový svět, který se k Evropě otáčí zády. Přestáváme svět zajímat, protože nás přestává potřebovat. Být Evropanem bude brzy za trest, protože budoucnost má tady sbaleno a je na odchodu.

I v této neradostné chvíli ale mějme na paměti, že umíme-li si katastrofický scénář rozvráceně, zaostalé, rozhádané Evropy představit, určitě se nenaplní! Evropa zkrachuje, jen když si tuto hrozbu nepřipustí, když bude trvat na tom, že je pupkem světa. (To se mimochodem děje...)

[ZDROJ](#)